

INGEZONDEN

HET TEKORT AAN TANDARTSEN

In verband met het artikel door M. Knap: „De toekomst der tandheelkunde” in het augustus-septembernummer 1956 meen ik het volgende te moeten opmerken:

Voor het uitgesproken en blijvend tekort aan practici, wordt gezocht naar uitbreiding der gelederen, waarbij de aandacht gevestigd wordt op het voorbeeld van Nieuw-Zeeland. Dit project is niet zonder gevaar in onze streken, waar al heel wat deining ontstond ten gevolge van praktijk van illegalen.

Zouden we niet kunnen proberen om, in plaats van het accent te leggen op de breedte, het te verplaatsen naar de diepte, d.w.z. kan het rendement per practicus niet verhoogd worden? Dit kan natuurlijk niet vastgelegd worden door een wet, maar hangt van de goede wil en algemene discipline onder de tandartsen zelf af.

Nemen we in ogenschouw de gewone gang van zaken in de meeste praktijken: de patiënt wordt door een meisje in de wachtkamer geloodst. Opdat deze patiënt in de spreekkamer zou terechtkomen, zal de tandarts zelf zich moeten begeven naar de wachtkamer, soms op een andere verdieping, of hij doet het reeds met een belletje. In alle geval moet hij wachten tot de patiënt het traject heeft afgelegd. Eenmaal in de kamer van bestemming beland, duurt het nog een poos voor alles startklaar is. De hoed en de mantel dienen verwijderd, waarbij de practicus een helpende hand toesteeft, met alle mogelijke beleefdheidsformules en -houdingen. Nadat het geval soms vooraf uitgelegd wordt met de nodige gebaren om de bestaande vrees te onderlijnen, is tenslotte de zetel gevuld. Het zoeken naar de kaart, het klaar leggen van de instrumenten, het prepareren van de nodige vulmaterialen of afdrukpasta's, het uitkiezen van instrumenten, de behandelingsfiche invullen, de ziekenfonds- en fiscaalbewijzen invullen, enz. Gans het ceremonieel herhalen, nu in omgekeerde volgorde vanaf het ogenblik, waarop de patiënt de zetel verlaat, tot hij weer over de drempel is. Het steriliseren en herordenen van de instrumenten, ziedaar een aantal bijkomstigheden, waarvoor geen universitair diploma vereist is, maar die per patiënt een kwartuur in beslag nemen, terwijl de handelingen, die zuiver tandheelkundig zijn, soms slechts een zes- of zevental minuten in beslag nemen. Het is een ontnuchterende balans.

Daarom ware het goed, dat alle practici er naar zouden streven, hun rendement te verhogen, in die zin, dat zij alle handelingen, die niet louter tandheelkundig zijn, zouden overlaten aan een hulpkracht, 't zij secretaris(esse), 't zij assistent(e), al naar gelang het meeste belang wordt gehecht aan het administratief gedeelte, dan niet. De prestatie van zes uur kan aldus gemakkelijk beperkt worden tot vier uur, want de hulpkracht kan:

- 1) de buitendeur openen, 2) de wachtkamer ontsluiten, 3) de patiënt helpen met uittrekken van mantel of jas, 4) de patiënt leiden naar praktijk en zetel, 5) de patiënt psychisch voorbereiden, 6) de instrumenten en medicamenten gereed leggen en aanreiken, 7) cement en afdrukmateriaal, enz. voorbereiden, 8) reinigen, steriliseren en ordenen, 9) het administratief en financieel gedeelte waarnemen.

Dat een goede secretaris(esse) een voldoende salaris, een degelijke assistent(c) een normaal loon dient te ontvangen, spreekt vanzelf. Dat hij of zij zou genieten van de sociale wetten is een eenvoudige zaak van sociale rechtvaardigheid.

In de meeste gevallen zou het van nut kunnen zijn over een tweede kamer te beschikken, waar geen courante ingrepen behoeven te geschieden. Dit laat toe, alles schoon te maken en voor te bereiden voor een volgende patiënt, waardoor nogmaals tijdswinst voor de tandarts.

Verder dunkt het mij wenselijk om op bepaalde dagen of uren opeenhopingen van patiënten te vermijden, zoveel mogelijk bij afspraak te ontvangen.

Hierboven dus enkele hervormingen voor drukke praktijken, die niet alleen voor de patiënten nuttig zouden zijn, maar ook voor de tandarts zelf. Een reeks beslommeringen, die veel van zijn nuttige tijd opsorpen, zouden niet meer op zijn schouders rusten. Het groter deel zuiver tandheilkundig werk, dat hij tijdens een zelfde tijdsverloop zou presteren, zou zijn ervaring en zijn techniek ten goede komen.

Indien de professie zou kunnen overgaan tot zulk een discipline, dan zou het aantal patiënten, dat op degelijke manier zou worden verzorgd, belangrijk stijgen en het netelig vraagstuk van de deficiente tandheilkundige hulp ten dele kunnen worden opgelost.

Met dank voor de plaatsruimte,

L. F. Mies,
Gebr. Vandeveldestraat 19,
Gent.

Hoewel wij de indruk hebben, dat de huidige praktijkvoering in ons land, bovenstaande wenken grotendeels overbodig maakt, hebben wij gemeend onze Belgische collega de gelegenheid om ze te uiten, niet te mogen onthouden.

Redactie